

Prædiken til Kristi Himmelfarts dag

Luk. 24, 46-53

Kristi Himmelfart hedder dagen i dag. Da jeg var barn, var der nogen, der sagde Kristi Flyvedag, og det var ikke positivt ment, for Hallo – der er da ingen, der tror på, at noget menneske kan fare til himmels bare lige sådan.

Nej måske ikke, men det er det, der fortælles. Den kristne tro er og bliver en mærkelig tro. En tro fuld af undere, der ikke burde kunne ske, og vi forsøger at finde forklaringer med vores forstand – Jesus gik ikke på vandet – han gik i vandkanten, og så så det sådan ud.

Hjerneforskeren Peter Lund Madsen har i et interview fortalt, at den menneskelige hjerne har sine begrænsninger, ligesom alle hjerner har det. ”Hvis vi tager verdens klogeste kat og sætter den i katteskole, så kommer den aldrig til at regne”, siger Lund Madsen. I kattehjerner er der en begrænsning, som er fuldstændig absolut. Der er en grænse, der ikke kan overskrides.

Sådan er det også med menneskehjernen. Vi kan kun erkende det, vores hjerne er skabt til at erkende – det som Paulus kalder det stykkevisse. Selvom der er forskel på mennesker, også stor forskel mellem den enfoldige og geniet, så rammer selv geniet en mur. Der findes det, der befinder sig uden for vores erkendelses rækkevidde. Den kategori hører Gud til i. Vi har lige akkurat erkendelsesmulighed nok til at få fat i, at der er noget her,

vi ikke kan få fat i.

Derfor må vi ty til billeder for at forklare det, vi ikke kan forklare. Også her: Jesus som verdens dommer og hersker (herinde stående på prædikestolens tag – eller himmel) – han er nu tilbage hos sin Far – sidende ved Gud Fader den almægtiges højre hånd, som det lyder i trosbekendelsen. Men han har været her. Det viser billedet her på prædikestolen – hans fodaftryk.

Sådan skaber vi os billeder for at forstå det, der ikke er til at forstå med vores forstand. Vi kan ikke erkende Gud med hjernen, troens sted er hjertet og følelserne. Og hjertet røres af kunsten, musikken og poesien. Der ligger vores mulighed for alligevel at komme nær Gud. Fortællingens sprog er et poetisk sprog, som ikke skal disseskeres af logikken, så dræbes det, så mister det sin kraft.

Derfor har vi brug for at få de store historier tilbage, alle de store fantastiske fortællinger, som vi kan finde os selv i og finde kraften til vores liv i. Det er vigtigere, end vi måske gør os klart. For hvis vi gjorde det, så ville vi ikke undlade at fortælle vores børn og børnebørn bibelhistorie. Børn skal have de historier ind med modermælken. De er lige så vigtige som mælken til barnets overlevelse. Historier giver et livsvigtigt fundament af livsmod og håb. Det er vigtigt at sige, at man ikke behøver at tro fundamentalistisk på de underfulde begivenheder, sam-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum

Nr. 334. 117. årgang

Maj 2016

ISSN 0901-2214

tidig med at det heller ikke skal være forbudt at gøre det! Tag venligst ikke barnetroen fra mig, før jeg selv er nødt til at slippe den.

For nogle år siden inviterede FDBs blad Samvirke en række danskere til at fortælle om deres barnetro. En af dem beretter, hvordan han som lille dreng kunne se Gud, når han gik ind på sin mors værelse. Der hang Gud på væggen. Man skulle løfte hovedet, for Gud var på et billede af et landskab med grønne bakker og fjerne bjerge. Det var Ham, der lå og strakte sig og skabte forbindelse mellem jord og himmel. Gud lå ned, og Gud VAR selve bjerget. Sådan tænkte og troede drengen. Man skulle bare lægge nakken tilbage. Så kunne man se Ham.

Drenge bliver større. Også denne dreng. En dag var han blevet så høj, at han kunne se direkte ind i billedet uden at skulle løfte hoved. Han burde være glad for øjenhøjden. Det blev han ikke, for han kunne ikke længere se Gud. Han så kun ... bjerge.

I Jesus viser Gud sig i øjenhøjde med mennesker. Men menneskene kan ikke få øje på Gud. De ser kun manden. I øjenhøjde er det svært at set Gud i det menneskelige. I øjenhøjde med den opstandne er det svært at se Gud. Derfor må Jesus fare til himmels. Han må op over øjenhøjde, så flere kan se Ham. Han må til himmels, for at vi skal kunne få øje på Ham.

Disciplene troede først langfredag og påskelørdag, at Jesus var død. Nu var alt slut. Alt var mørkt. Alt var lige gyldigt. Ingen glæder, ingen sorger, bare sort. Alt var lige meget. Intet havde betydning. Intet godt kunne mere ske. Og så skete det forunderlige, at han stod op fra de døde, og et øjeblik fik de håbet tilbage: måske var det slet ikke slut alligevel! Men så står de der på bakkedraget, og pludselig siger han farvel og farer op til himlen, og alt håb forsvinder igen.

Vi stirrer mod himlen. Nogen tænker: Det

var da helt utroligt, det der lige skete, dét havde jeg aldrig troet kunne lade sig gøre. Andre tænker: Tag mig med. Og så står der pludselig to mænd i hvide klæder og siger: I skal ikke med lige nu, I skal ikke stirre forblændet mod himlen. Men I skal vide, at det utrolige kan ske. Det uventede kan ske. Tro på det. Håb på det. Jesus kommer, når han kommer, vi ved ikke hvornår – men han kommer. Det, der skal ske, sker, når det skal ske, vi ved ikke hvornår – men det sker. Frygt ikke!

Hele den store kristne fortælling blev til, for at vi skal have et billede som det på væggen i drengens mors værelse. I den fortælling kan vi lægge hovedet tilbage og fordybe os. Det kan hænde, at vi må forlade barndommens gudsbillede og gå ud og lede efter Gud et andet sted. Sådan skal også disciplene holde op med at stirre op mod himlen. De skal gå ud og finde Gud et andet sted. Og hvis de har hørt efter, hvad Jesus havde sagt til dem, ved de godt, hvor de skal lede. Nemlig i øjenhøjde, dér hvor deres næste er. Kristendom handler ikke om at være i øjenhøjde med Gud. Kristendom handler om at være i øjenhøjde med sit medmenneske. At se Jesu træk i det andet menneskes ansigt og handle derefter. Det er det, Jesus taler om, når Han i dag siger til disciplene, at de skal prædike evangeliet for HELE skabningen.

Gudstjenesten er som drengens mors værelse. Her kan vi fordybe os i Kristus-billeder. Her kan vi vokse op, vokse ud af barnetroen og ind i voksentroen. Her kan vi lægge nakken tilbage og se, at himlen stadig er åben over os, og at vores himmelvendte blikke mødes af Guds øje i det høje (lige her på prædikestolen)

At tro sig mødt af Guds blik, at have tro på Jesus er at tro på syndernes forladelse. At have ham i sit hjerte, sådan at det er ham og dermed kærligheden og tilgivelsen, hjertet

fokuserer på og ikke alt muligt andet.

Man kunne sige, at den, der er fra evighed til evighed, har det hele i sig – således også himlen – ja det himmelske. Når Jesus talte, skete de mest fantastiske ting med mennesker. De blev ret-vendte. De så på ham og blev set på med hans himmelblik, og så faldt det hele på plads. De forstod pludselig. Livet, meningen, kærligheden. De vidste sig tilgivet. De blev til de mennesker, de dybest set var: Guds elskede. Tilgivne og dermed givet til sig selv på ny. På trods af alt, hvad man måtte have gjort, der førte væk fra Gud, så skal der ikke andet til end et øjeblik, et blik fra Vorherres øje, før livet kan blive nyt.

Og dette blik sendes vi ud af kirken med ved hver eneste gudstjeneste. Det var det sidste Jesus gjorde på denne jord:

Idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev båret op til himlen.

Velsignelsen, som er Guds gode fortegn over vores dag. Velsignelsen slår bro mellem Gud og os, og minder os om, at den gyngende bro fra dødningsland til de levendes hjem, som Grundtvig skriver om i sin salme – O kristelighed, som vi skal synge nu om lidt - forbindelsen er etableret ved den tro, som Gud skænker.

At blive set på af Guds nådige blik og modtage syndernes forladelse er verdens bedste nyhed, og den, der har fået del i den, skal ikke beholde det for sig selv.

Derfor skulle disciplene ikke blive i templet og holde det for sig selv, men prædike det ud til jordens ender. Kristi Himmelfart er ikke kun en oplevelse for disciplene og os, som lever i dag: Den er en oplevelse, der ligger i mødet med det, som evangeliet kalder Kraften fra det høje eller Helligånden, hvis komme vi dog må vente et par dage på endnu, hvis altså vi bliver alene i det fortællen-

de univers nogle dage endnu. Amen

Lilian Høgh Tyrsted
Grindsted-Nollund-Urup

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk